

Lausanne-pagten

Lausanne-Pagten

Lausannepagten blev til på Den Internationale Verdensevangelisationskongres i Lausanne, juni 1974. Pagten gør rede for vor kristne tro; den er dog ikke et nyt bekendelsesskrift, men samler det, man beskæftigede sig med på kongressen. "Lad verden høre Hans røst" var temaet for kongressen. Guds ord, mission og bøn stod i centrum. Også forholdet mellem evangelisering og kristent socialt ansvar blev taget op til drøftelse.

Ca. 4.000 mennesker fra hele verden deltog. Størstedelen har underskrevet pagten og dermed givet udtryk for deres godkendelse af den og løfte om at arbejde i overensstemmelse med den.

Læs mere om Lausanne på denne hjemmeside: <http://www.lausanne.org>

Indledning

Vi, medlemmer af Jesu Kristi kirke fra mere end 150 nationer, deltagere i den Internationale Kongres for Verdensevangelisation i Lausanne, priser Gud for hans store frelse og fryder os over det fællesskab, han har givet os med ham selv og med hinanden. Vi er dybt grebne af, hvad Gud gør i vor tid, vi angrer vor svigtet og er udfordret af den udførte evangelisations-opgave. Vi tror, at evangeliet er Guds gode nyheder til hele verden, og vi er besluttede på ved hans nåde at adlyde Kristi befaling om at forkynde det for hele menneskeheden og at gøre mennesker af alle folkeslag til hans disciple. Vi ønsker derfor højtideligt at bekræfte vor tro og vor beslutning om at offentliggøre vor pagt.

1. Guds formål

Vi bekræfter vor tro på den ene evige Gud, verdens skaber og Herre, Fader, Søn og Helligånd, som styrer alle ting i overensstemmelse med sin viljes formål. Han har ud af verden kaldet sig et folk og sender sit folk tilbage til verden, for at det skal være hans tjenere og vidner for at udbrede hans rige, opbygge Kristi legeme og herliggøre hans navn. Vi bekender med skam, at vi ofte har fornægtet vort kald og svigtet i vor opgave ved at skikke os lige med denne verden eller ved at trække os tilbage fra den. Alligevel fryder vi os over, at selv om evangeliet bæres frem af jordiske redskaber, er det dog en kostbar skat. Vi ønsker i Helligåndens kraft på ny at indvi os til den opgave: at gøre denne skat kendt. (Es. 40, 28; Matt. 28,19; Ef. 1,11; Ap. G. 15,14; Joh. 17, 6. 18; Ef. 4,12; 1. Kor. 5, 10; Rom. 12, 2; 2. Kor. 4, 7).

2. Bibelens autoritet og kraft

Vi bekræfter den guddommelige inspiration, sandhed og autoritet i både Det gamle Testaments og Det nye Testaments skrifter i deres helhed, som det eneste skrevne Guds ord, uden fejl i alt, hvad det siger, og som den eneste ufejlbarlige rette snor for tro og liv. Vi bekræfter også Guds ords kraft til at udføre hans frelsesvilje. Bibelens budskab er rettet til hele menneskeheden. For Guds åbenbaring i Skriften og i Kristus er uforanderlig. Gennem den taler Helligånden endnu i dag. Inden for alle kulturer oplyser han Guds folks sind til på ny at erkende dens sandhed gennem deres egne øjne, og således afslører han stadig mere af Guds altomfattende visdom for hele kirken. (2. Tim. 3,16; 2. Pet. 1,21; Joh. 10, 35; Es. 55, 11; 1. Kor. 1, 21; Rom 1, 16; Matt. 5, 17. 18; Jud. 3; Ef. 1, 17-18; 3, 10. 18).

3. Kristus er enestående og universel

Vi bekræfter, at der kun er én frelser og kun ét evangelium, selv om der er store forskelle i måden at forkynde det på. Vi anerkender, at alle mennesker har et vist kendskab til Gud gennem hans almindelige åbenbaring i naturen. Men vi benægter, at dette kan frelse, for menneskene undertrykker sandheden gennem deres uretfærdighed. Vi afviser også som forvanskende for Kristus og evangeliet enhver form for religionsblinderi og dialog, som indebærer, at Kristus taler lige stærkt gennem alle religioner og ideologier.

Jesus Kristus, som er det eneste Gud-menneske og som gav sig selv som den eneste løsesum for syndere, er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker. Der er ikke givet noget andet navn, ved hvilket vi kan blive frelst. Alle mennesker er fortabte på grund af synden, men Gud elsker alle mennesker og vil ikke, at nogen skal fortabes, men at alle skal omvende sig. Og dog, afviser de, der fornægter Kristus, glæden i frelsen, og fordømmer sig selv til en evig adskillelse fra Gud. At forkynde Jesus som verdens frelser er ikke at erklære, at alle mennesker bliver frelst enten automatisk eller dog til slut, endnu mindre er det at erklære, at alle religioner tilbyder frelse i Kristus. Det er snarere at forkynde Guds kærlighed til en verden bestående af syndere og at indbyde alle mennesker til at modtage ham som Frelser og Herre i en helhjertet personlig overgivelse i omvendelse og tro. Jesus Kristus er blevet ophøjet over alle andre navne, og vi længes efter den dag, da alle knæ skal bøje sig for ham, og hver tunge skal bekende, at han er Herre.

(Gal. 1, 6- 9; Rom. 1, 18-32; 1. Tim. 2, 5-6; Ap. G. 4, 12; Joh. 3, 16-19; 2. Pet. 3, 9; 2. Tess. 1, 7-9; Joh. 4, 42; Matt. 11, 28; Ef. 1, 20-21; Fil. 2, 9-11).

4. Evangeliseringens natur

At evangelisere er at sprede den gode nyhed, at Jesus Kristus døde for vore synder og blev oprejst fra de døde ifølge Skrifterne, og at han som den regerende Herre nu tilbyder tilgivelse for synder og åndens frigørende gave til alle, som omvender sig og tror. Vor tilstedeværelse som kristne i denne verden er uadskilleligt forbundet med evangelisering, og det samme gælder den form for dialog, hvis formål er at lytte opmærksomt for at forstå. Men selve evangeliseringen er forkyndelsen af den historiske, bibelske Kristus som Frelser og Herre med det formål at overtale mennesker til personligt at komme til ham og blive forsonet med Gud. Når vi lader evangeliets indbydelse lyde, har vi ingen ret til at skjule omkostningerne ved at være discipel. Jesus opfordrer stadig alle, der vil følge ham, til at fornægte sig selv, tage deres kors op og identificere sig selv med det nye samfund i ham. Til resultaterne af evangelisering hører også lydighed mod Kristus, indlemmelse i hans menighed og ansvarlig tjeneste i verden. (1. Kor. 15, 3-4; Ap. G. 2, 32-39; Joh. 20, 21; 1. Kor. 1, 23; 2. Kor. 4, 5; 5, 11-20; Luk. 14, 25-33; Mark. 8, 34; Ap. G. 2, 40, 40. 47; Mark. 10, 43-45).

5. Kristent socialt ansvar

Vi erklærer, at Gud både er alle menneskers skaber og dommer. Derfor bør vi dele hans omsorg for retfærdighed og forsoning inden for det menneskelige samfund og for menneskers befrielse fra enhver form for undertrykkelse. Fordi mennesket er skabt i Guds billede, har hvert eneste menneske, uanset race, religion, farve, kultur, klasse, køn eller alder, i sig selv en værdighed, der gør, at det bør respekteres og tjenes, ikke udbyttes. Her udtrykker vi også anger både over vore forsømmelser og over, at vi undertiden har regnet med, at evangelisering og social forståelse gensidigt udelukker hinanden. Selv om forsoning med mennesker ikke er forsoning med Gud, og social handling ikke er evangelisering, lige så lidt som politisk frigørelse er frelse, erklærer vi ikke desto mindre, at evangelisering og deltagelse i socialpolitisk arbejde begge er en del af vor kristne pligt. Begge dele er nødvendige udtryk for vor lære om Gud og mennesket, og for vor kærlighed til vor næste og lydighed mod Jesus Kristus. Budskabet om frelse implicerer også et budskab om dom over enhver form for fremmedgørelse, undertrykkelse og diskriminering, og vi bør ikke være bange for at fordømme ondskab og uretfærdighed, hvor den end findes. Når mennesker modtager Kristus, fødes de på ny ind i hans rige og må søge ikke alene at vise, men også at udbrede dets retfærdighed midt i en uretfærdig verden. Den frelse, vi hævder at have del i, skulle forandre os fuldstændigt i vort personlige og sociale ansvar. Tro uden gerninger er død. (Ap. G. 17, 26. 31; 1. Mos. 18, 25; Es. 1, 17; Sl. 45, 7; 1. Mos. 1, 26-27; Jak. 3, 9; 3. Mos. 19, 18; luk. 6, 27. 35; Jak. 2, 14-26; Joh. 3, 3. 5; Matt. 5, 20; 6, 33; 2. Kor. 3, 18; Jak. 2, 20).

6. Menighedens og evangeliets udbredelse

Vi erklærer, at Kristus sender sit forløste folk ud i verden, ligesom Faderen sendte ham, og at dette opfordrer til en lignende dyb og selvfornægtende indtrængen i verden. Det er nødvendigt at bryde ud af vore kirkelige ghettoer og præge det ikke-kristne samfund. Inden for den offentlige tjeneste, der er menighedens opgave, er udbredelsen af evangeliet det primære. Verdensmissionen forudsætter, at hele menigheden bringer hele evangeliet til hele verden. Menigheden står lige i centrum af Guds kosmiske formål og er hans udvalgte redskab til udbredelsen af evangeliet. Men en menighed, som prædiker korset, må selv være mærket af korset. Den bliver en anstødssten for evangeliets udbredelse, hvis den forråder evangeliet eller mangler en levende tro på Gud, en ægte kærlighed til menneskene og en omhyggelig ærlighed i alle ting, forfremmelser og pengesager indbefattet. Menigheden er samfundet af Guds børn snarere end en institution og må ikke identificeres med en bestemt kultur, et særligt socialt eller politisk system eller en menneskelig ideologi. (Joh. 17, 18; 20, 21; Matt. 28, 19-20; Ap. G. 1, 8; 20, 27; Ef. 1, 9-10; 3, 9-11; Gal. 6, 14-17; 2. Kor. 6, 3-4; 2. Tim. 2, 19-21; Fil. 1, 27).

7. Samarbejde i evangelisation

Vi erklærer, at kirkens synlige enhed i sandheden er Guds vilje. Evangelisation kalder os også til enhed, fordi vor enhed styrker vort vidnesbyrd, ligesom splittelse undergraver vort evangelium om forsoning. Vi erkender imidlertid, at organisatorisk enhed kan tage mange former og ikke nødvendigvis behøver at fremme evangeliseringen. Alligevel bør vi, som deler den samme bibelske tro, være nært sammenknyttet i fællesskab, arbejde og vidnesbyrd. Vi bekender, at vort vidnesbyrd til tider er blevet skæmmet af syndig individualisme og unødvendig dobbeltrepræsentation. Vi lover os selv at søge en dybere enhed i sandhed, tilbedelse, hellighed og mission. Vi tilskynder til udvikling af regionalt og funktionelt samarbejde til fremme af kirkens mission, til strategisk planlægning, til gensidig opmuntring og til at dele vore erfaringer, og hvad vi har at råde over. (Joh. 17, 21, 23; Ef. 4, 3-4; Joh. 13, 35; Fil. 1, 27; Joh. 17, 11-23).

8. Kirker og fællesskab om evangelisering

Vi glæder os over, at en ny missionsæra er brudt frem. De vestlige missionselskabers dominerende rolle er hurtigt aftagende. Gud oprejser i de unge kirker en ny stor hjælpekilde for verdens-evangelisering og viser på denne måde, at ansvaret for at evangelisere hviler på hele Kristi legeme. Alle kirker burde derfor spørge Gud og sig selv, hvad de kan gøre både for at nå deres egne omgivelser og for at sende missionærer til andre dele af verden. En nyvurdering af vort missionsansvar og vor missionsrolle burde til stadighed finde sted. På den måde vil et voksende fællesskab udvikle sig mellem kirkerne, og den

universelle karakter af Kristi kirke vil træde klarere frem. Vi takker også Gud for selskaber, som arbejder med bibeloversættelse, teologisk undervisning, massemedier, kristen litteratur, evangelisering, mission, kirkelig fornyelse og på andre specielle områder. Også de burde engagere sig i en konstant selvansøgelse for at vurdere deres effektivitet som en del af kirkens opgave. (Rom. 1, 8; Fil. 1, 5; Ap. G. 13, 1-3; 1. Tess. 1, 6-8).

9. Den presserende evangeliseringsopgave

Over 2.700 mill. mennesker eller mere end to tredjedele af jordens befolkning har endnu ikke hørt evangeliet. Vi skammer os over, at så mange er blevet forsømt; det står som en stadig bebrejdelse mod os og mod hele kirken. Der er imidlertid nu i mange dele af verden en hidtil ukendt modtagelighed for Herren Jesus Kristus. Vi er overbevist om, at tiden nu er inde for kirker såvel som frie kirkelige organisationer til at bede alvorligt om frelse for dem, der endnu ikke er nået med evangeliet, og at kaste sig ud i nye anstrengelser for at evangelisere hele verden. En formindskelse af antallet af udenlandske missionærer og pengemidler i de evangeliserende lande kan somme tider være nødvendig for at lette den nationale kirkes vækst i selvstændighed og for at frigøre midler til uevangeliserede områder. Missionærer burde i ydmyg tjeneste stadig mere frit kunne flytte til og fra alle seks kontinenter. Målet må være med alle til rådighed stående midler og på kortest mulig tid at sørge for, at alle mennesker får lejlighed til at høre, forstå og modtage den gode nyhed. Vi kan ikke håbe på at nå dette mål uden at bringe ofre. Vi er alle chokerede over, at millioner lever i yderste fattigdom og over den uretfærdighed, der har fremkaldt den. De af os, der lever i overflodssamfund, anerkender vor pligt til at udvikle en enkel livsstil for at kunne give mere rigeligt både til understøttelse og til evangelisering. (Joh. 9, 4; Matt. 9, 35-38; Rom. 9, 1-3; 1. Kor. 9, 19-23; Mark. 16, 15; Es. 58, 6-7; Jak. 1, 27; 2, 1-9; Matt. 25, 31-46; Ap. G. 2, 44-45; 4, 34-35).

10. Evangelisering og kultur

Udviklingen af strategier for verdens evangelisering kræver opfindsomhed og banebrydende metoder. Er de af Gud, vil resultatet blive, at der opstår kirker, der er dybt rodfæstede i Kristus og nært forbundet med deres egen kultur. Kulturen må altid prøves og bedømmes ud fra Skriften. Fordi mennesket er Guds skabning, er dele af den menneskelige kultur rig på skønhed og godhed. Fordi mennesket er en falden skabning, er alting besmittet af synd, og noget er dæmonisk. Evangeliet forudsætter ikke, at nogen kultur er overlegen i forhold til andre, men vurderer alle kulturer i overensstemmelse med dets egne kriterier for sandhed og retfærdighed og kræver moralske absolutter af enhver kultur. Missionsselskaber har alt for ofte eksporteret en fremmed kultur sammen med evangeliet, og kirker har undertiden været bundet til kulturen snarere end til Skriften. Kristi evangelister må ydmygt søge at udtømme sig selv for alt andet end deres personlige ægthed for at blive tjenere for andre, og kirker må søge at omforme og berige kulturen, alt til Guds ære. (Mark. 7, 8. 9. 13; 1. Mos. 4, 21-22; 1. Kor. 9, 19-23; Fil. 2, 5-7; 2. Kor. 4, 5).

11. Uddannelse og lederskab

Vi bekender, at vi somme tider har stræbt efter kirkens vækst i bredden på bekostning af dens vækst i dybden og adskilt evangelisering fra næring i kristenlivet. Vi indrømmer også, at nogle af vore missionsselskaber har været for sene til at udruste og opmuntre nationale ledere til at overtage deres retmæssige ansvar. Imidlertid er vi forpligtet på at gøre kirken stedegen og længes efter, at alle kirker skal få nationale ledere, som lægger en kristen ledelsesstil for dagen, ikke hersker, men tjener. Vi erkender, at der er et stort behov for at forbedre den teologiske uddannelse, især for kirkeledere. Der burde i enhver nation og i enhver kultur være et træningsprogram for præster og lægmænd i tros lære, discipelforhold, evangelisering, opdragelse og tjeneste. Sådanne træningsprogrammer skal ikke hvile på en stereotyp metodik, men udvikles gennem skabende lokale initiativer svarende til bibelske mønstre. (Kol. 1, 27-28; Ap. G. 14, 23; Tit. 1, 5-9; Mark. 10, 42-45; Ef. 4, 11-12).

12. Åndelig konflikt

Vi tror, at vi er engageret i en konstant åndelig krig mod ondskabens åndemagter, som søger at ødelægge kirken og forpurre den opgave: at evangelisere verden. Vi kender vort behov for at blive udstyret med Guds våben og for at udkæmpe denne kamp med sandhedens og bønnens åndelige våben. For vi sporer vor fjendes aktivitet ikke blot i falske ideologier uden for kirken, men også indenfor i form af falske evangelier, som fordrejer Skriften og sætter mennesket i Guds sted. Vi behøver både årvågenhed og dømmekraft for at bevare det bibelske evangelium uforfalsket. Vi erkender, at vi ikke i os selv er immune over for verdslighed i tanke og handling, det vil sige en udlevering af os selv til verdsliggørelse. For eksempel: skønt det er rigtigt og værdifuldt med omhyggelige studier af kirkens vækst både i antal og ånd, har vi undertiden forsømt dem. Til andre tider har vi i vor iver efter at evangeliet skulle modtages, gået på akkord med vort budskab, manipuleret med vore tilhørere ved at udsætte dem for pression og ved at være urimeligt optaget af statistikker eller endog være uærlige i vor brug af dem. Alt dette er verdsligt. Kirkens skal være i verden, men verden skal ikke være i kirken. (Ef. 6, 12; 2. Kor. 4, 3-4; Ef. 6, 11. 13-18; 2. Kor. 10, 3-5; 1. Joh. 2, 18-26; 4, 1-3; Gal. 1, 6-9; 2. Kor. 2, 17; 4, 2; Joh. 17, 15).

13. Frihed og forfølgelse

Det er en gudgiven pligt for enhver regering at sikre vilkårene for fred, retfærdighed og frihed, i hvilke kirken kan adlyde Gud, tjene Herren Jesus Kristus og forkynde evangeliet uden indblanding. Derfor beder vi for nationernes ledere og opfordrer dem til at garantere tanke- og samvittighedsfrihed og frihed til religionsudøvelse og - udbredelse i overensstemmelse med Guds vilje, og som det er udtalt i Menneskerettighedserklæringen. Vi udtrykker også vor dybeste medfølelse med alle, der er blevet uretfærdigt fængslet, og i særdeleshed med vore brødre, der må lide for deres vidnesbyrd om Herren Jesus. Vi lover at bede og arbejde for deres frihed. Samtidig nægter vi at lade os skræmme af deres skæbne. Med Guds hjælp vil vi også søge at modsætte uretfærdighed og forblive tro mod evangeliet uanset, hvad det må koste. Vi glemmer ikke Jesu advarsel om, at forfølgelser er uundgåelige. (1. Tim. 1, 1-4; Ap. G. 4, 19; 5, 29; Kol. 3, 24; Hebr. 13, 1-3; Luk. 4, 18; Gal. 5, 11; 6, 12; Matt. 5, 10-12; Joh. 15, 18-21).

14. Helligåndens kraft

Vi tror på Helligåndens kraft. Faderen sendte sin Ånd, for at han skulle vidne om hans Søn; uden hans vidnesbyrd er vort nytteløst. Overbevisning om synd, tro på Kristus, ny fødsel og vækst i kristenlivet er alt sammen Åndens gerning. Endvidere er Helligånden en missionerende ånd, og derfor skulle evangelisering springe spontant ud af en åndsfuldt kirke. En kirke, der ikke er en missionerende kirke, er en selvmodsigelse og udslukker Ånden. Verdensomfattende evangelisation vil kun være en realistisk mulighed, hvis Ånden fornyr menigheden i sandhed og visdom, tro, hellighed, kærlighed og kraft. Derfor opfordrer vi alle kristne til at bede om at blive fyldt af Guds suveræne ånd, så alle hans frugter må blive synlige i hele hans folk, og alle hans gaver må berige Kristi legeme. Først da vil menigheden blive et egnet redskab i hans hånd, så hele jorden må høre hans røst. (1. Kor. 2, 4; Joh. 15, 26-27; 16, 8-11; 1. Kor. 12, 3; Joh. 3, 6-8; 2. Kor. 3, 18; Joh. 7-37-39; 1. Tess. 5, 19; Ap. G. 1, 8; Sl. 85, 4-7; 67, 1-3; Gal. 5, 22-23; 1. Kor. 12, 4-31; Rom. 12, 3-8).

15. Kristi genkomst

Vi tror, at Jesus Kristus vil komme igen personligt og synligt i kraft og herlighed for at fuldende sin frelse og sin dom. Løftet om hans komme er en yderligere spore til evangelisering, for vi husker hans ord om, at evangeliet først må forkyndes for alle folkeslag. Vi tror, at perioden mellem Jesu himmelfart og hans genkomst skal udfyldes af Guds folks mission, som vi ikke har lov til at standse før verdens afslutningen. Vi husker også hans advarsel om, at falske Messias'er og falske profeter vil opstå som forløbere for den endelige Antikrist. Vi afviser derfor tanken om, at mennesket nogen sinde kan skabe et paradys på jorden, som en stolt og selvbevist drøm. Det er vor kristne overbevisning, at Gud vil fuldende sit rige, og vi længes med stærk forventning efter den dag og efter den nye himmel og den nye jord, hvor retfærdighed bor, og hvor Gud vil herske for evigt. I mellemtiden genindvier vi os til tjeneste for Kristus og for mennesker, idet vi glade underkaster os hans autoritet over hele vort liv. (Mark. 14, 62; Hebr. 9, 28; Mark. 13, 10; Ap. G. 1, 8-11; Matt. 28, 20; Mark. 13, 21-23; Joh. 2, 18; 4, 1-3; Luk. 12, 32; Åb. 21, 1-5; 2. Pet. 3, 13; Matt. 28, 18).

> Konklusion <

I lys af denne vor tro og vor beslutning indgår vi derfor en højtidelig pagt med Gud og med hinanden om at bede, planlægge og arbejde sammen for evangeliets udbredelse over hele verden. Vi opfordrer andre til at slutte sig til os. Må Gud i sin nåde og til hans ære hjælpe os til at være tro mod denne pagt. Amen, Halleluja!